

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. C. N., narozen X,
pobytem X,
státní příslušnost X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2025 č. j. OAM-1712/BA-BA01-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2025, č. j. OAM-1712/BA-BA01-HA15-2024, žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení žalobce uvedl, že se obává svého návratu do Vietnamu, neboť tam má velké dluhy a má strach z jednání svých věřitelů. Žalobce se obává, že ochrana ze strany státních orgánů v jeho domovské zemi by mu nebyla poskytnuta v dostatečné míře. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný nemůže na práci policie a vůbec úřadu ve Vietnamu aplikovat evropské standardy. Podklady ve spise, ze kterých žalovaný při svých tvrzeních vychází, jsou v tomto ohledu značně zkreslené.
3. Zároveň žalobce uvádí, že ve své vlasti napsal na sociální síť Facebook článek, ve kterém vyjadřoval svůj nesouhlas s vládou. Článek mu byl následně smazán, což je také důvod, proč nemůže jeho zveřejnění doložit. Tato skutečnost je dalším důvodem, proč se obává svého návratu do Vietnamu. Má strach zjednání ze strany vládních úřadů vůči jeho osobě.
4. Žalobce je z uvedených důvodů přesvědčen, že žalovaný nevycházel z podkladů odpovídajících skutečnosti a neposoudil tak případ žalobce správně. Žalobce má za to, že mu v případě návratu do Vietnamu hrozí vážná újma od soukromých osob, proti které mu však stát neposkytne žádnou účinnou ochranu. Zároveň se obává jednání ze strany vládních úřadů vůči jeho osobě. Žalobce tak splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Žalovaný konstatuje, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu pouze z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Žalobce chce zde žít a vydělávat finanční prostředky, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu. Správní orgán dále konstatuje, že v průběhu správního řízení jmenovaný netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Sám žalobce při pohovoru sdělil, že ve své vlasti nemá žádný problém se státními orgány či bezpečnostními složkami a ani neměl ve Vietnamu problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Žalovaný k námitce žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobcovu žádost posuzoval nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Vietnamu z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, kdy neshledal důvod pro udělení žádné z těchto forem mezinárodní ochrany.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
  - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
  - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
  - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
11. Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, ust. § 14 a ust. § 14a) zák. o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se s jeho závěry ztotožnil.
12. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR proto, že v ČR chce pracovat a vydělávat, aby mohl splatit dluh ve Vietnamu, a dále má obavy z následků toho, že na Facebooku napsal článek kritizující vládu.
13. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele,

tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.

14. Soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v první části žaloby, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (ust. § 3 s. ř., § 50 odst. 2, 3 a 4 s. ř., § 68 odst. 3 s. ř. a § 14a zákona o azylu), nelze samo o sobě považovat za žalobní body, když k nim žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38 či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval.
15. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
16. Žalobce dále vyjadřuje obavu ze svých věřitelů v zemi původu, protože si půjčil na cestu do Evropy a v Rumunsku se mu nepodařilo dluh splatit. K tomuto soud sděluje, že žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
17. K tomu soud dále uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení, a ani z tvrzení žalobce důvodnost takových obav nelze dovodit, neboť ten potvrdil, že dosud žádné konkrétní problémy s vyhrožováním ze strany věřitelů ani neměl, tudíž se ani dosud nepokoušel o pomoc v zemi původu na státní orgány požádat, pouze a priori tvrdí, že by mu adekvátní ochrana nebyla poskytnuta.
18. Dle názoru soudu za této situace obстоjí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze žalovaným opatřené informace o zemi původu: Konkrétně žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024 a Informace MZV ČR č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024 k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, půjčky, úvěry a lichva, z níž vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde

stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p. a. Úvěry „načerno¹“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % p. a. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 99 % p. a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. Tyto podklady jsou součástí správního spisu.

19. Z výpovědi žalobce a ani z žaloby nevyplývá, že by se žalobce se svými problémy se soukromými osobami v zemi původu obrátil na příslušné státní orgány v zemi původu. Žádná skutečnost nenapovídá tomu, že by žalobci taková pomoc byla nedostupná, nebo dokonce byla odmítnuta.
20. Správní orgán dle názoru soudu také správně v napadeném rozhodnutí k tvrzení žalobce, že má problém vydělat na splacení dluhů, neboť by mohl ve Vietnamu obtížně hledat práci, konstatoval, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní zdané osoby uprchlíky ve smyslu Úmluvy oprávním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a nejsou tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Ekonomické problémy v zemi žadatelova původu tak nelze bez dalších okolností považovat za důvodně taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních udělení azylu dle tohoto ustanovení. Žádné takovéto okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly.
21. Ke skupině žalobních námitek, spočívající v obavě žalobce z návratu do Vietnamu, neboť napsal článek na Facebook kritizující vládu, který byl následně smazán, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „žalobce uvedl, že ve vlasti nikdy nebyl politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami a neměl ani žádné jiné potíže. Žádné problémy neměl ani při odjezdu z vlasti a při hraniční kontrole. Navíc si bez problémů vyřídil i svůj cestovní doklad. Správní orgán s ohledem na výše uvedené skutečnosti konstatuje, že žadatelovo tvrzení, že na Facebooku napsal článek vyjadřující nesouhlas s vietnamskou vládou, kvůli němuž se v případě návratu do vlasti obává případných potíží, hodnotí jako účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Z jeho výpovědi je naopak zcela zřejmé, že hlavním motivem jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou ekonomické důvody.“
22. Rovněž dle názoru soudu okolnost, že žalobce napsal v zemi původu na Facebook kritický článek, který mu byl smazán, nelze hodnotit jako azylově relevantní obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je zjevné, že kromě smazání příspěvku nebyl žalobce nijak státními orgány své země kvůli své údajné kritice postihován. Rovněž neměl žádné potíže v souvislosti se svým vycestováním do Vietnamu. Soud stejně jako správní orgán hodnotí toto vyjádření jako účelové s cílem vyvolat domněnku o relevantní obavě z pronásledování.
23. Tím, že se žalobce na příslušné orgány v zemi původu neobrátil a současně ani neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely, není možná aplikace § 12 zákona o

azyly. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se neudělení azyly dle § 12 zákona o azyly nedůvodné.

24. Ohledně možnosti, zda by situace žalobce mohla být zohledněna udělením azyly z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azyly, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a zdravou osobou. Uvedl, že má malé děti a z Vietnamu vycestoval za prací, V souvislosti s vycestováním se tam hodně zadlužil. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitárního azyly není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azyly dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyly neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žalobce na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azyly, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyly není určen ke zřízení pobytového povolení, K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění.“
25. Uvedené odůvodnění neudělení azyly z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azyly udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem
26. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azyly, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy zejména se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že žalobce se cítí být ohrožen věřiteli, a okolnost, že v ČR je schopen žalobce vydělat větší částky než ve Vietnamu, které potřebuje na splacení dluhů a výživné pro své děti, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azyly.
27. Tvrzení žalobce, že se v případě návratu do vlasti obává případných potíží s domovskou státní mocí, jelikož na Facebooku napsal článek, ve kterém vyjádřil svůj nesouhlas s vietnamskou vládou, správní orgán označil za účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Soud se s tímto názorem ztotožnil a dodává, že žalobce z vlasti vycestoval bez jakýchkoli potíží, se státními orgány neměl žádné problémy po dobu svého pobytu v zemi původu, když údajně psal uváděný protivládní článek. Z ničeho tudíž nelze dovodit, že by bylo namístě očekávat, že by mu správní orgány dělaly problémy ještě s odstupem času po návratu do Vietnamu.
28. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné

ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.

29. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 9. dubna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně